

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/1286/2015
Identifikačné číslo spisu:	1111205337
Dátum vydania rozhodnutia:	20.12.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Jozef Kolcun
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:1111205337.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu J. U., bývajúceho v U., zastúpeného JUDr. Soňou Markovičovou, Kissovou, advokátkou so sídlom v Bratislave, Námestie SNP č. 13, proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Župné nám. č. 13, o náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z., vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 8 C 27/2011, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 26. mája 2015 sp. zn. 14 Co 374/2012, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalovaná má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 26. mája 2015 sp. zn. 14 Co 374/2012 potvrdil odvolaním žalobcu napadnutý rozsudok Okresného súdu Bratislava I (ďalej aj „súd prvej inštancie“) z 19. apríla 2012 č. k. 8 C 27/2011-37, ktorým súd prvej inštancie zamietol žalobný návrh žalobcu a žalovanej nepriznal náhradu trov konania; a žalovanej nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. Odvolací súd, rovnako ako súd prvej inštancie, konštatoval, že zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom je založená na súčasnom (kumulatívnom) splnení troch podmienok: 1. nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup štátneho orgánu; 2. vznik škody; 3. príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Dôkazné bremeno poškodeného spočíva v tom, že preukazuje nezákonnosť rozhodnutia, vznik škody a príčinnú súvislosť medzi vznikom škody a rozhodnutím. K tomu ešte dodal, že pojem nezákonnosti nie je v zákone č. 514/2003 Z.z. definovaný. Zákonnosť či nezákonnosť rozhodnutia je vo všeobecnosti otázkou súladu rozhodnutia s objektívnym právom. Teda aj napriek tomu, že zákon č. 514/2003 Z.z. nedefinuje, čo sa považuje za nezákonné rozhodnutie, možno konštatovať, že pod nezákonným rozhodnutím sa rozumie akékoľvek rozhodnutie orgánu verejnej moci, ktoré je v rozpore s právnym poriadkom Slovenskej republiky alebo záväzkami Slovenskej republiky, vyplývajúcimi z platnej medzinárodnej zmluvy, ktorou je Slovenská republika viazaná. Žalobca za nezákonné rozhodnutie a nesprávny úradný postup, ktorými mu bola spôsobená škoda, označil rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave č. k. 10 Co 10/2008-164 zo 4. júna 2008 a postup odvolacieho

súdu v uvedenom odvolacom konaní. Odvolací súd mal však z vykonaného dokazovania za preukázané, že predmetný rozsudok odvolacieho súdu nebol zmenený ani zrušený Najvyšším súdom Slovenskej republiky na základe dovolania (žalobca ani nevyužil svoje právo podať v danej veci dovolanie) a taktiež že by bol predmetný rozsudok zmenený alebo zrušený na základe mimoriadneho dovolania podaného generálnym prokurátorom, prípadne že by bol zrušený Ústavným súdom Slovenskej republiky na základe ústavnej sťažnosti, z čoho vyplýva, že nebola splnená zákonom ustanovená podmienka v § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. Za správny považoval, aj záver súdu prvej inštancie, že v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Co 10/2008 nešlo ani o nesprávny úradný postup. Poznamenal, že za nesprávny úradný postup totižto nie je možné považovať pochybenie a nedostatky spočívajúce v tom, že štátny orgán pred svojím rozhodnutím nesprávne vyhodnotil podmienky jeho vydania, nesprávne posúdil vec, dospel na základe vykonaného dokazovania k nesprávnym skutkovým zisteniam, resp. že v dôsledku toho je ním vydané rozhodnutie nesprávne a nemalo byť vydané, prípadne že malo byť vydané v inej podobe či za iných okolností (pozri napr. rozsudok Najvyššieho súdu SR, 6 Cdo 115/2010 zo dňa 31.5.2011). Z uvedených dôvodov odvolací súd konštatoval, že obsah odvolania žalobcu nebol spôsobilý spochybniť správnosť záverov napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie z hľadiska odvolacieho dôvodu o nesprávnom právnom posúdení veci a pretože nebol dôvod ani na zmenu, ani na zrušenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, odvolací súd napadnutý rozsudok podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. ako vecne správny potvrdil. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p.

2. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) 16. septembra 2015 dovolanie. Namietal, že postupom súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.), konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) a že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Uviedol, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nezákonné a to z toho dôvodu, že je v rozpore so základnými ustanoveniami O.s.p. a § 6 zákona č. 514/2003 Z.z. Mal za to, že rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo 4. júna 2008 sp. zn. 10 Co 10/2008, ktorý je predmetom žaloby, je nezákonný pretože odvolací súd vykonal nezákonný zásah do práv a právom chránených záujmov fyzických osôb a je teda nezákonný, aj keď ho príslušný súd nezmenil ani nezrušil. Poznamenal, že keďže rozpor tohto rozhodnutia s právnym poriadkom Slovenskej republiky bol evidentný z porovnania § 580 a § 581 Občianskeho zákonníka, § 212 O.s.p. a zdôvodnenia rozhodnutia sp. zn. 10 Co 10/2008, nemusel túto skutočnosť osobitne dokazovať. Namietal, že súd prvej inštancie nedostatočne zistil skutkový stav veci a vydal nezákonné rozhodnutie, pretože ho zdôvodnil nevyužitím neexistujúcich práv žalobcu na podanie opravného prostriedku a odvolací súd sa nevysporiadal s dôvodmi, ktoré uviedol v odvolaní aj napriek tomu, že bol nimi viazaný. Konštatoval, že svojvoľná interpretácia zákona so zámerom, aby nezákonné rozhodnutie budilo zdanie zákonnosti je porušením § 1 a § 3 O.s.p. a v zmysle poslednej vety § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. aj nesprávny úradný postup odvolacieho súdu viedol k nezákonnému rozsudku s následkom škody. Z týchto dôvodov žiadal zrušiť napadnutý rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátiť na opätovné posúdenie.

3. Žalovaná sa k dovolaniu žalobcu písomne nevyjadrila.

4. Podľa prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 Civilného sporového poriadku, zákona č. 160/2015 Z.z. (ďalej len „CSP“), ktorý nadobudol účinnosť 1. júla 2016, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá CSP (ale) právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, zastúpená advokátom, bez nariadenia dovolacieho pojednávania preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ CSP).

6. Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané pred 1. júlom 2016, t. j. za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku, dovolací súd postupoval v zmysle vyššie citovaného § 470 ods. 2 CSP a prípustnosť dovolania posudzoval v zmysle § 236, § 237 ods. 1 a § 238 O.s.p.

7. Dovolateľ dovolaním napadol potvrdzujúci výrok rozsudku odvolacieho súdu, ktorý nevykazuje znaky rozhodnutí uvedených v § 238 ods. 1, 2 a 3 O.s.p., voči ktorým bolo dovolanie prípustné.

8. V danej veci by preto dovolanie bolo prípustné, len ak by v konaní došlo k procesným vadám

uvedeným v § 237 ods. 1 písm. a/ až g/ O.s.p. (tzv. dôvody zmätočnosti rozhodnutia). Dovolateľ procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. nenamietal a vady tejto povahy nevyšli ani v dovolacom konaní najavo; nepreukázaná bola tiež vada konania žalobcom namietaná (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.).

9. Z obsahu dovolania vyplýva, že dovolateľ mal za to, že odvolací súd zaťažil konanie vadou podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. spočívajúcou v tom, že v odôvodnení rozsudku odvolacieho súdu sú uvedené nepravdivé výroky a výroky odporujúce právnemu poriadku Slovenskej republiky.

10. Žalobca vzniesol aj množstvo ďalších námietok vo vzťahu k odôvodneniu rozhodnutia odvolacieho súdu, v skutočnosti však nimi len vyjadroval svoj nesúhlas s výsledkom sporu a právnym posúdením veci súdmi. Otázky nastolené žalobcom sa týkajú skutkového a právneho posúdenia veci súdmi. Dovolací súd preto zdôrazňuje, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, na ktorých je rozhodnutie založené, nie je právne relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá. Skutočnosť, že žalobca má odlišný právny názor než konajúce súdy bez ďalšieho nezakladá a nedokazuje ním tvrdenú vadu v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv strany sporu. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

11. V dovolaní namietaná „iná vada“, ktorú však dovolateľ nekonkretizoval, bola do 30. júna 2016 považovaná za relevantný dovolací dôvod (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), ktorý však prípustnosť dovolania nezakladal (viď viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 3 Cdo 219/2013, 3 Cdo 888/2015, 4 Cdo 34/2011, 5 Cdo 149/2010, 6 Cdo 134/2010, 6 Cdo 60/2012, 7 Cdo 86/2012 a 7 Cdo 36/2011).

12. Z obsahu dovolania napokon možno ustáliť, že dovolateľ odôvodňoval svoj mimoriadny opravný prostriedok aj tým, že napadnutý rozsudok spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, namietajúc jeho právny záver.

13. Nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá (viď tiež R 54/2012 a viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014). Nejde totiž o vadu konania uvedenú v § 237 O.s.p., ani atribút rozhodnutia, ktorý by bol uvedený v § 238 O.s.p. ako zakladajúci prípustnosť dovolania.

14. Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania žalobcu nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p., ani z ustanovenia § 237 O.s.p. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dovolanie žalobcu podľa § 447 písm. c/ CSP ako procesne neprípustné odmietol.

15. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

16. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.